

Rozsé az irodájában ült. Hátradőlt, hintázott a székén, közben pedig morfondírozott.

Úgy indult el ide, hogy ő akkor most magádetektív lesz. Amilyenekről a nagy krimiírók írnak, Doyle, Christie főleg, de a későbbiek is. Aztán rájött, hogy ez itt nem fog működni.

Régen megbékélt ugyan a tudattal, hogy nem Amerikában van, sőt lassan már azzal is, hogy nem Nyugat-Európában, még csak nem is Angliában. Az ideúton figyelte az embereket, és arra is rájött időközben, hogy itt azért lehetetlen neki detektívé válnia, mert az embereknek nincs elég pénzük arra, hogy azok legyenek, akik tényleg akarnak lenni, hogy úgy öltözzenek, ahogy érzik.

„Vegyük például Sherlock egyik esetét: bement hozzá egy úriember, akinek a kezében volt egy sétatálca. A pálcán maradt nyomok alapján Sherlock megállapította, hogy kutyaharapások, ezek mérete alapján, hogy apró termetű a kutya és így tovább. A kiindulási pont az volt, hogy az úrnak a saját harapott pálcája van. Hogy ő ezt választotta ki a pálcák közül. Itt viszont inkább az volna az első kérdés, hogy nem-e véletlenül az ócskán vette a pasas valakitől. És itt már elakadnánk. Innentől túl sokféle ágaznak el a vonalak. És ez ugyanígy érvényes az összes többi ruhadarabjára, használati tárgyára. Vajon tényleg azt hordja-e, amit szeretne, tehát tükrözi-e őt, vagy csupán erre volt kerete?”

Mire az irodába ért, már teljesen elvetette az ötletet, hogy detektívirodává alakítsa a helyet. Pedig már ki is találta, hogy majd szépen ötvözi a régit és az újat. Hagy például egy hamuzót az asztalon, lehet majd cigarettázni annak, aki betéved az ügyével. Az amúgy is jó stresszoldó egy izgalmas szituációban. És, hogy az új is helyet kapjon, egy új laptop az asztal közepére, amin különböző anyagokat gyűjt majd az ügyekről, a szereplőiről, szépen, kompaktul, egy helyen mindent.

Szóval ült, és túl volt azon a bizonyos jó-ötlet-csináljuk-rögtön-izgatottság-fázison. De mostanra már forogtak a fogaskerekei, fűzte tovább a gondolatokat az irodalmi detektívekről.

„Azért sem működhetne a valóságban ez a dolog, mert ilyen intellektusú emberek nem léteznek. Csak azért volt lehetséges, hogy –, maradjunk a példánál –, Sherlock ránézett a hapsíra, és mindent leszűr, amit akart, mert az író közben órákon és napokon át tervezgette a sztorit, hozzá a szereplőket. Elindult a visszajáról, hogy hova is akar eljutni, és így szépen, lépésről-lépésre felépítette hozzá a szereplő szokásait, tikkjeit, viseletét, mindent, amit aztán elég elhallgatni, mert majd jön a nagy és okos detektív, és lenyűgöző megfigyelőképességgel kibontja, megmagyarázza.

És hát mit csinál a detektív? Megfigyel, külső dolgokat, abból következtet a belső dolgokra, majd emögé épít egy képet, egy karaktert, egy történetet. Akár egy író. Az író is megy körbe a városban, megfigyel, kitalál.

S talán azért írt annyi nagy író detektívekről, mert ők szerettek volna lenni. Saját maguk, csak gyorsabb formában. Így sokkal több megfigyelésre, okosságra, történetre lenne idejük életük folyamán. Az ideális író egy detektív.”

Ahogy az lenni szokott, ha az embernek eszébe egy jut egy ekkora mondat, egy szép gondolatmenet tömör megfogalmazása, akkor ösztönösen megfordítja. „Az ideális detektív író.”

Úgyhogy Rozsé vett egy nagy levegőt, kinyitotta laptopját, és eldöntötte, hogy akkor legalább író lesz. Azt még itt is lehet. Elkezdett gépelni.

„Szabó R. Ádám a szobájában ült, és éppen gépelt. Mellette széttépett cigisdoboz, kiszórodott hamu. Nevének középső R. betűje egy kitalált szereplőjének a nevére utalt, azért tette oda, hogy legyen egy művészneve, és mert szabóádámokból már futkosott egy pár a világban...”

Ennél a pontnál megállt. Átolvasta, amit írt, majd felsóhajtott:

– Á, ez így életszerűtlen. Erről nem lehet írni.

Úgyhogy lemondott az írói álmairól is. Összecsukta a laptopját, felkapta kabátját, fejébe csapta kalapját, és kilépett az iroda ajtaján.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szabó Ádám

Látó Szépirodalmi Folyóirat